

2. Вучкович-Стадник А. Оценка персонала: четкий алгоритм действий и качественные практические решения. — М.: Эскимо, 2008.
3. Зотова О. Оценка персонала в современных организациях // Управление человеческим потенциалом. — № 1. — 2009.
4. Кольцова Л., Кольцова В. Оцінка персоналу: минуле і майбутнє. Нові технології і підходи // Управление человеческим потенциалом. — № 1. — 2009.

І. Ю. Шумська, аспірантка кафедри менеджменту,
Державний вищий навчальний заклад
«Львівський національний університет ім. Івана Франка»,
Пр. Свободи 18, ауд. 304, м. Львів, Україна, 79008,
e-mail: Ira_Shumska@ukr.net

ІНВЕСТИЦІЙНА ПРИВАБЛИВІСТЬ ПІДПРИЄМСТВ РЕГІОНУ ЯК СТРАТЕГІЧНИЙ ІНСТРУМЕНТ ЙОГО ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ І РОЗВИТКУ

В сучасних економічних умовах формування і визначення інвестиційної привабливості підприємств регіону є важливою проблемою, від вирішення якої залежить його економічне зростання і розвиток.

Недооцінення ролі інвестиційної привабливості підприємств регіону і недостатність ресурсів, що скеровуються на її вирішення, призводить до виникнення інвестиційної депресивності регіонів, яка супроводжується низьким рівнем залучених коштів, низькою інвестиційною активністю підприємств, поступовим економічним і соціальним занепадом.

Під інвестиційною привабливістю підприємств регіону розуміють відповідність підприємств регіону основним цілям інвесторів, що полягають у прибутковості, безризиковості та ліквідності капіталовкладень [1, с. 15].

Вона визначається певними чинниками, до яких доцільно віднести: рівень економічного розвитку територій, розвиток інвестиційної та комерційної інфраструктур; демографічну характеристику; рівень криміногенних, екологічних та інших ризиків.

Під впливом різноманітних природних, демографічних, соціальних, економічних та інших місцевих чинників масштаби, структура й тенденції розвитку господарських комплексів регіонів України відзначаються значною диференціацією.

На основі сукупності результатів, чинників і умов виділено чотири групи регіонів України: найбільш інвестиційно — привабливі, інвестиційно-привабливі, мало інвестиційно-привабливі та інвестиційно-непривабливі [2, с. 7].

На даний час в Україні спостерігаються негативні тенденції (велика частка мало інвестиційно-привабливих та інвестиційно-непривабливих регіонів), оскільки присутнє нераціональне використання обмежених ресурсів, низький рівень інвестиційної активності (інтенсивності процесу інвестування), інвестиційної ефективності (віддачі одиниці вкладених коштів), інвестиційної ємності (можливості розширеного відтворення, обумовлені, насамперед, основними факторами, прибутком і попередніми інвестиціями).

Щоб подолати негативні тенденції, необхідно здійснювати кардинальні зміни у таких напрямках:

- поступово, за допомогою активізації виробничої діяльності, збільшувати обсяг виробництва на душу населення;

- підвищувати рівень самозабезпечення регіону основними продуктами харчування;

- збільшувати обсяг і динаміку капітальних вкладень на душу населення;

- сприяти зростанню кількості підприємств, які б здійснювали різноманітні види робіт, надавали широкий спектр послуг, виробляли необхідні види продукції, створювали нові робочі місця [3, с. 69];

- намагатись зменшити питому вагу збиткових підприємств;

- здійснювати активізацію впровадження нових виробничих потужностей;

- сприяти збільшенню залучених коштів в основний капітал у розрахунку на одну особу середньорічної чисельності наявного населення;

- збільшувати інвестиції у житлове будівництво.

Втілюючи на практиці ці та інші заходи, можна забезпечити позитивний економічний розвиток підприємств регіону, оскільки саме він виступає одним із вагомих чинників регіональної привабливості.

Підсумовуючи сказане, необхідно зауважити, що такі категорії, як інвестиційна привабливість підприємств регіону, економічне зростання та позитивна динаміка економічного розвитку, взаємопов'язані та взаємообумовлюють одна одну. Якщо певні території набудуть статусу привабливості для інвесторів, то завдяки додатковим вкладенням коштів можна буде досягти більш ефективних показників функціонування їхніх економік. Отже,

можна зробити висновок, що інвестиційна привабливість підприємств в Україні є своєрідним стратегічним інструментом, завдяки якому можна досягнути значних конкурентних переваг не тільки на вітчизняному, але й на іноземних ринках.

Саме тому дослідження даної проблематики має велике науково-практичне значення, оскільки на основі його результатів можна ефективніше управляти інвестиційними процесами з метою досягнення сталого економічного зростання і розвитку, раціонально використовуючи наявні інвестиційні ресурси.

Література

1. Баб'як М. М., Пешенкова Л. А., Вовк Ю. Я. Роль інтелектуального потенціалу у формуванні інвестиційної привабливості регіону // Соціально-економічні проблеми сучасного періоду України. Стратегії розвитку регіонів: методологія розробки, механізми реалізації. — Львів, 2008. — С. 14—23.
2. Івахненко І. Інвестиційна діяльність в Україні: сучасний стан та можливості її активізації // Інвестиції: практика та досвід. — 2010. — № 2. — С. 7—9.
3. Колянко О. В. Організаційні аспекти формування сприятливого інвестиційного клімату регіону // Регіональна економіка. — 2009. — № 2. — С. 66—69.

Е. А. Юрманова, канд. экон. наук, доцент кафедры экономической теории и общеэкономических дисциплин,
Донецкий институт железнодорожного транспорта,
ул. Артема 288а, ауд. 203, г. Донецк, Украина, 83018,
e-mail: urmanova@ukr.net

СОЦИАЛЬНО-ЭКОНОМИЧЕСКИЕ ОРГАНИЗАЦИИ В КОНТЕКСТЕ ТЕОРИИ ФИРМЫ

На протяжении второй половины XX в. лидерами экономического роста в странах Западной Европы оставались частный и государственный секторы национальных экономик. Именно такая двухсекторная модель долгое время лежала в основе государства всеобщего благоденствия, предложившего на ближайшие десятилетия комплекс действенных мер в рамках государственной социально-экономической политики для борьбы с известными «отказами» рынка. Однако с конца 70-х гг. XX в. экономическая ситуация в наиболее развитых странах Западной Европы резко